

De Koe's 'Beckett Boulevard' is precisiewerk, mét goudglanzende details

[Els Van Steenberghe](#)

20/01/16 om 07:00 - Bijgewerkt op 21/01/16 om 01:15

Bron: Knack Focus

Peter Van den Eede, Natali Broods en Willem de Wolf verdwaalden in een parkeergarage en belandden in dé gedroomde metafoor van het leven. Jawel, filosofisch toneel. Maar minzaam gespeeld en met een hoek af.

★ ★ ★

© Koen Broos

The Play = Beckett Boulevard

Gezelschap = Compagnie De Koe

In een zin = In *Beckett Boulevard* houdt De Koe zichzelf en ons een spiegel voor. Wat je ziet doet lachen, twijfelen én slikken. Hoe de drie bij elkaar beschutting vinden raakt en geldt als statement in een tijd waarin belangeloos beschutting bieden aan elkaar onder vuur lijkt te liggen.

Hoogtepunt = Een van de grappigste momenten is de scène waarin Peter Van den Eede die als ober een tafelkleedje te lijf gaat alsof er een tarantula overheen trippelt. Terwijl hij gewoon een vouwtje in het kleedje probeert glad te strijken. De meest ontroerende momenten zijn de twee scènes waarin Van den Eede aan zichzelf een gedicht voordraagt, waaronder het gedicht *De afstand* uit het oeuvre van zijn vader, die dichter was.

Quote =

'Oorspronkelijk is toch bijna niemand meer?

Echt oorspronkelijk?

Wie is echt oorspronkelijk?

Bent u dat?

Ben ik dat?

Oorspronkelijkheid is dat niet de nieuwe nostalgie?'

Meer info: www.dekoe.be

In het schemerdonker vertellen Willem de Wolf, Natali Broods en Peter Van den Eede over hun verdwaalavontuur in een parkeergarage. Ze vertellen het zodanig dat je dreigt te verdwalen in de taal zoals zij in de garage verdwaalden. De drie staan zij aan zij, net voor de eerste rij toeschouwers. De Wolf sober in zwart hemd, zwarte broek en dieprode enkellaarzen, Broods stijlvol in een mouwloze, zwarte japon met scherp uitgesneden, diep décolleté en Van den Eede even stijlvol in zwarte broek en vest met glanzende details.

In deze *Beckett Boulevard* spelen de details de hoofdrol. Niet alleen in de kostuums maar evengoed in de blikken, de bewegingen, de aanrakingen, de net-niet-aanrakingen en in de woorden. Wie wacht op een verhaal, die wacht op Godot. De drie doen wat Samuel Beckett deed in zijn *Wachten op Godot*: tonen hoe onbenullig de mens is en hoe ondanks het verstrijken van de tijd alles hetzelfde blijft. Of niet? De makers vertellen over de zinloosheid van het bestaan máár, de met details opgeluisterde manier waarop ze dat doen, toont net de zinvolheid van elk bestaan.

De scène is ruwweg vormgegeven als een nachtelijk kunstenaarsatelier. Een meterslang canvas hangt achteraan, ietwat schuin over de volledige breedte van de scène en doet dienst als projectiedoek van woorden, westerns en wazige zelfportretten van de drie acteurs. Vooraan wordt de scène afgebakend door twee lichtpalen. Hun licht is zacht en schemerig. Loom licht. De vloer is deels bedekt met een spiegelvloer. Want hier wordt gereflecteerd over (zelf)reflectie. De aanzet tot deze productie was de vraag wat er zou gebeuren mocht Broods besluiten om politica te worden. Die aanzet wordt met veel schwung en de extra glans van drie gouden microfoons nagespeeld tijdens de voorstelling. Al is die scène vooral de aanzet om terug te blikken op wie ze zijn, wie of wat De Koe is, was of altijd zal zijn... Al terugblikkend beseffen ze dat ze vooruitblikken. De drie willen zich onttrekken aan hun verleden maar stellen vast dat ze hun verleden zijn. En dat ze zichzelf zijn dankzij de ander.

Jazeker, dat klinkt complex. Maar Compagnie De Koe is steengoed in de zwaarte als vederlicht toneel opdienen. En verwoorden. Dit trio ontpopte zich de afgelopen jaren bovendien tot een goed geolied auteurstrio dat al dollend met de theaterconventies een haarscherp beeld van de wazigheid, de onzekerheid en de eeuwige weifelende status van het bestaan schept. Dat doen ze hier opnieuw. In het labyrint dat een parkeergarage is, reflecteren ze over het labyrint dat het leven is. Een labyrint waarin je altijd op dezelfde centrale plek lijkt uit te komen: bij jezelf. Omringd door dezelfde. Ze laten dat inzicht groeien met prachtig gecomponeerde zinnen die levenswijsheid, zelfhumor, nostalgie en bekommernis om de huidige hectiek en het gebrek aan empathie verwoorden. Al was het maar door het rustig zitten op een stoel als iets bijzonders te beschouwen en iedereen als 'emigrant' te bestempelen. Ze zijn kwistig met prachtige zinnen, subtiel laverend tussen humor en (maatschappij)kritiek. Zinnen ook die de vriendschap portretteren waaruit hun theatertaal ontstaat. Enig probleem: ook in die zinnen zit de finesse in de details. En om details te kunnen proeven, is er tijd nodig. Tijdens de premièrereeks volgden de blikken, de bewegingen en de woorden elkaar net te snel op om vooral de woorden ten volle te kunnen smaken.

In *Beckett Boulevard* houdt De Koe zichzelf en ons een spiegel voor en tuurt er lang en grondig in. Wat je ziet doet lachen, twijfelen én slikken. Hoe de drie bij elkaar beschutting vinden raakt en geldt als statement in een tijd waarin belangeloos beschutting bieden aan elkaar onder vuur lijkt te liggen .